

Samarineanul milostiv

Scris de Arhiep. Andrei Rimarenko
Luni, 19 Noiembrie 2018 12:45

„Și iată, un învățător de lege s-a ridicat, ispitindu-L și zicând: Învățătorule, ce să fac ca să moștenesc viața de veci? Iar Iisus a zis către el: Ce este scris în Lege? Cum citești? Iar el, răspunzând, a zis: Să iubești pe Domnul Dumnezeuul tău din toată inima ta și din tot sufletul tău și din toată puterea ta și din tot cugetul tău, iar pe aproapele tău ca pe tine însuși.” (Lc. 10:25-27).

Aduceți-vă aminte, frați și surori, cum ne-a adus Sfânta Biserică în desfășurarea Evangheliei la acest fragment. Aduceți-vă aminte cum duminica trecută, lair, un evreu de neam mare, a venit la Hristos. Fiica sa murea și nu găsea ajutor nicăieri. Murea. Așa că a alergat la Hristos și a picat la picioarele Sale și l-a cerut ajutorul. Singura lui fiică murea. Hristos s-a dus cu el iar lair a mers cu Hristos. Poate că nu a fost un drum lung, dar pentru lair a fost drumul întregii vieți. Ar fi trebuit să fie aproape de fiica sa muribundă....dar el a sperat. A sperat pentru că a crezut că Hristos poate face un lucru mareț, poate realiza o tămăduire pe care nimeni altcineva nu ar putea-o face. Iar asta este ca un drum al vieții.

La fel se întâmplă și cu noi. Vine un moment când devenim conștienți că va exista o despărțire, că va exista un mormânt, că va muri cineva. Eu și apoi tu. Fiecare din noi trebuie să aștepte acest moment. Dar dacă speră în Dumnezeu și, ca lair, te agăți de veștmintele lui Hristos și nu

te îndepărtezi de el în pofida tuturor ispitelor, atunci fără îndoială că vei ajunge...vei ajunge unde? Ei bine, Evanghelia de astăzi ne spune unde prin întrebarea învățătorului de lege: „ce să fac ca să moștenesc viața de veci?” Deci, acolo vom ajunge – la viața veșnică.

Acesta este momentul pe care ni-l revelează nouă Evanghelia de astăzi. Cum pășim? Cum ne ținem de veșmintele lui Hristos? Cum ne agățăm de această haină de-a lungul întregului drum? Iar acest drum este lung, foarte lung. Este viața noastră. Ar putea însemna ani, iar pentru unii dintre noi mulți ani. 80 de ani pentru unii, 90 pentru alții, și chiar mai mult. Câte pericole ne așteaptă pe acest drum care ne pot îndepărta de veștmântul lui Hristos! Furtuna ispitelor bântuie peste tot. Uitați-vă la viața noastră de familie. Mișcat de o orbire mentală un soț își abandonează familia. Din cauza tensiunii nervoase constante din familie, o soție nu mai poate rezista și le face viața insuportabilă celorlalți și așa mai departe. În viața noastră publică, toate crizele politice. În viața noastră socială, crime îngrozitoare. Oh, Doamne, ce-o să facem? Tot ce trebuie să facem este să ne agățăm de haina lui Hristos, ca lair. Principalul obiectiv este să nu-i dăm drumul. Trebuie să fim de nezdruccinat.

Iar Evanghelia de azi ne oferă secretul acestei țării. Fiți un bun samaritean în permanență, peste tot, cu oricine. Să ne privim pe noi înșine. Suntem noi astfel? Au fost copii pe lângă noi – i-am învățat ce trebuie? Sau a venit un om aflat pe marginea prăpastiei morale. L-am ajutat în lupta sa cu păcatul? L-am ajutat să iasă din mlaștina care-l sugea? Poate că tot ceea ce trebuia să facem era să-i întindem nu o mână, ci un deget, și ar fi fost izbăvit. Câți au fost aceia care aveau nevoie de un singur cuvânt de încurajare, de un pic de atenție. Și am fi putut da toate astea. Dar le-am dat ca Bunul Samaritean? Dacă la toate aceste întrebări conștiința noastră răspunde „nu, nu nu am ajutat” – atunci, da, suntem în pericol de a fi ruși de haina lui Hristos. Să ne grăbim să îndreptăm acest lucru. Singură mila ne poate ține alături de Hristos.

Copiii au așa numiți „dinți de lapte” care cad singuri, iar în locul lor cresc alți dinți – cei adevărați. În același fel, noi avem o inimă. Dar aceasta este o inimă materială, brută, o inimă egoistă. Cu o astfel de inimă nu putem primi viața veșnică. Și această inimă nu va cădea de la sine. Va trebui să o azvârlim și să o înlocuim cu o nouă inimă – nu a noastră, a lui Hristos. Și de fiecare dată când îl ajutăm pe aproapele nostru, rupem o bucată din inima noastră și o dăm vecinului nostru. Și în locul acestei inimi carnale și păcătoase, Domnul pune în noi o bucată la fel, din inima Sa – inima lui Hristos.

Așadar, în timpul vieții noastre ne schimbăm inima noastră într-una nouă, adevărată, în inima lui Hristos. Și doar atunci, viața veșnică ni se va deschide nouă. Atunci nimeni nu va mai putea să ne îndepărteze de haina lui Hristos. Și vom primi ceea ce învățătorul căuta la Hristos: viața veșnică.

Samarineanul milostiv

Scris de Arhiep. Andrei Rimarenko
Luni, 19 Noiembrie 2018 12:45
